

РЕШЕНИЕ

№ 7643

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8947** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.63, ал.1, пр.2 от ЗАНН. С Решение от 26.08.2022 г. на Софийския районен съд, постановено по НАХД № 3320/2021 г., е отменен Електронен фиш сер.К, № 3865530 на СДВР, с който на Т. Т. Б.-Л. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], е наложена глоба в размер на 300 лв. за нарушение по чл.21, ал.2 във вр.с ал.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/. Недоволен от така постановеното решение е останал наказващият орган, който с касационна жалба, подадена в срок чрез юк.А., обжалва същото. Касационният жалбоподател навежда оплакване, че Съдът не е изследвал обстоятелството подлежало ли е собственикът на автомобила на освобождаване от отговорност по реда на чл.189, ал.5 ЗДвП. Оправеното до Съда искане е за отмяна на касираното решение като неправилно и за потвърждаване на електронния фиш, както и за присъждане на разноски. В с.з. касаторът с молба, подадена чрез юк.А., поддържа касационната жалба. Претендира разноски.

Ответникът по касация – Т. Т. Б. Л., в с.з. не се явява и не изпраща представител, не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена.

Административен съд-София град, като провери законосъобразността и

обосноваността на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е основателна поради следните съображения :

Районният съд е приел за установено, че на 02.08.2020 г. в 16.03 ч в [населено място], на Главен път Е-80 / [улица], срещу магазин А./ с посока на движение от Околовръстния път към [населено място], при ограничение на скоростта 50 км/ч, въведено с пътен знак В 26 за извън населено място, с техническо средство АТСС АРН САМ S 1 № 117743с7 е засечена скоростта на движение на МПС Форд Ф. с рег. [рег.номер на МПС] . Отчетена е скорост на движение 84 км/ч, при разрешена 50 км/ч или превишение с 34 км/ч. Собственикът, на когото е регистрирано МПС, е Т. Т. Б.-Л.. Въз основа на тези данни е издаден електронен фиш от СДВР за налагане на глоба в размер на 300 лева на собственика на автомобила за нарушение по чл. 21, ал.2, вр. с ал. 1 от ЗДвП.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу електронен фиш, който подлежи на съдебен контрол на основание чл.189, ал.8 ЗДвП.

За да отмени обжалвания пред него фиш, Софийският районен съд е приел, че не е доказано жалбоподателката Б.-Л. да е управлявала процесния автомобил на 02.08.2020 г. До този извод Съдът е достигнал, като е кредитирал дадените по делото свидетелски показания.

Решението е неправилно.

Противно на приетото от първоинстанционния съд, показанията на св. М. не са нито логични, нито последователни, нито пък непротиворечиви. Свидетелят е заявил, че с жалбоподателката Т. Б.-Л., с която са съседни в [населено място], са закупили процесния лек автомобил „Форд Ф.“, но не е в състояние да посочи регистрационния му номер. Уточнил е, че автомобилът всъщност е негов, а го е регистрирал на името на Т..

В изложеното дотук се открояват първата нелогичност в свидетелските показания. Противоречи на нормалната житейска логика собственикът на автомобила да го регистрира на името на лице, с което не го свързва нищо, освен обстоятелството, че са съседни. С регистрацията на МПС на името на дадено лице, същото получава правото на разпореждане с това МПС. Районният съд дори не се е поинтересувал на какво основание на Б.-Л. е гласувано подобно доверие.

По-нататък св.М. е посочил, че негов познат автомонтьор на практика е обсебил автомобила, без обаче свидетелят като действителен собственик да е предприел каквито и да било действия да си възвърне владението върху обсебената вещ. Такива не са били предприети и от собственика по документи Б.-Л.. Горното отново е в противоречие с житейската и правната логика.

Най-сетне свидетелят с достатъчна доза увереност е заявил, че е забелязал, че по едно време този автомобил е започнал да бъде управляван и ползван от приятелката на автомонтьора. Не е логично собственик, който освен всичко друго не знае регистрационния номер на автомобила си, и последният междуременно е обсебен от лице, комуто е било оставен за ремонт, да твърди със сигурност, че е разпознал собствения си автомобил като управляват от трето лице. Отново районният съд е проявил пасивност и не е изследвал въпроса по какъв свидетелят е установил, че това е именно неговият автомобил.

Първоинстанционният съд се е доверил на свидетелските показания и не ги е обсъдил в съвкупност с останалия доказателствен материал. Става ясно, че Съдът не е изпълнил задължението си да извърши всеотрична и пълна преценка на събраните доказателства.

На следващо място мотивите на СРС са в противоречие с разпоредбата на чл.189, ал.5 ЗДвП, която дава възможност на собственика на МПС в 14-дневен срок от получаването на ЕФ да предостави в съответната териториална структура на МВР писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство, при което първоначално издаденият електронен фиш ще бъде анулиран. След като жалбоподателката не се възползвала от дадената ѝ от закона възможност, следва единственият възможен извод, че е влязла в действие законната презумпция, че МПС е управлявано от собственика му. Съдържанието на декларацията включва данни за конкретната дата, на която е извършено нарушението, и че превозното средство е било управлявано от друго лице, посочено в нея.

Районният съд не е изложил никакви мотиви за компетентността на издателя на административнонаказателния акт, за обстоятелството спазена ли е формата на последния и допуснати ли са процесуални нарушения в производството по издаването му, спазени ли са давностните срокове по ЗАНН, правилно ли е определен размерът на санкцията.

Всички тези пропуски следва да се преодолеят при едно ново разглеждане на спора в СРС. Касационната жалба е основателна и съдебното решение ще бъде отменено.

По претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение Съдът следва да се произнесе със съдебния акт при новото разглеждане на делото.

Така мотивиран и на основание чл.222, ал.2 от АПК Съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 26.08.2022 г. на Софийския районен съд, постановено по НАХД № 3320/2021 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане в Софийския районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.